



# Ավետիք Իսահակյան

## Հարևանիս որդին մեռավ

Հարևանիս որդին մեռավ,  
Քսան տարու տղա.  
Նոր էր ինձնից գիրք փոխ առավ,  
Առո՛յգ, առո՛ղջ տղա:

Բիլ գիշեր է գարնանային՝  
Լուսնով, բույրով օծուն.  
Կոթնել եմ ես պատշգամբին՝  
Միտքս ցավով խոցուն:

Աչքս եմ հառել պատուհանին  
Մահով մթնած խուցի.  
Մոմն է վառվում լուռ սնարին,  
Դալուկ, առանց բոցի:

Եվ դիտում եմ, անհազ դիտում՝  
Շուրջս լցված մահով.  
Չարհուրանքն է հոգիս պատում  
Անէության ահով:

Եվ աշխարհն է մեռել դառնում՝  
Ընկած սրտիս վրբա.  
Եվ լուսինը – դալուկ մի մոմ՝  
Լուռ սնարին նրա ...

1921

Վեներտիկ